

چهل حدیث از امام علی (علیه السلام)

۱. الدُّنْيَا سُوقٌ رَبِحَ فِيهَا قَوْمٌ وَ خَسِرَ آخَرُونَ

دنیا همانند بازاری است که عده ای در آن (برای آخرت) سود می برند و عده ای دیگر ضرر و خسارت متحمل می شوند.
أعيان الشيعة: ج ۲، ص ۳۹

۲. يَأْتِي عُلَمَاءُ شِيعَتِنَا الْقَوَامُونَ بِضُعْفَاءٍ مُجْتَنِينَ وَ أَهْلِ وَ لَائِنِنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَ الْأَنْوَارُ تَسْطَعُ مِنْ تَبِجَانِهِمْ

علماء و دانشمندانی که به فریاد دوستان و پیروان ما برسند و از آن ها رفع مشکل نمایند، روز قیامت در حالی محشور می شوند که تاج درخشانی بر سر دارند و نور از آن ها می درخشد.
بحار الأنوار: ج ۲، ص ۶، ضمن ح ۱۳

۳. الْعَضْبُ عَلَى مَنْ لَا تَمْلِكُ عَجْزُهُ، وَ عَلَى مَنْ تَمْلِكُ لُؤْمُهُ

غضب و تندی در مقابل آن کسی که توان مقابله با او را ندارد، علامت عجز و ناتوانی است، ولی در مقابل کسی که توان مقابله و رو در روئی او را داری علامت پستی و رذالت است.
مستدرک الوسائل: ج ۱۲، ص ۱۱، ح ۱۳۳۷۶

۴. مَنْ أَطَاعَ الْخَالِقَ لَمْ يُبَالِ بِسَخَطِ الْمَخْلُوقِينَ

هرکس مطیع و پیرو خدا باشد از قهر و کارشکنی دیگران باکی نخواهد داشت.
بحار الانوار: ج ۵۰، ص ۱۷۷، ح ۵۶

۵. السَّهْرُ إِذْ لَمْ يَمْنَمْ، وَ الْجُوعُ إِذْ يَزِيدُ فِي طَيِّبِ الطَّعَامِ

شب زنده داری ، خواب بعد از آن را لذیذ می گرداند؛ و گرسنگی در خوشمزه گی طعام می افزاید.
بحار الانوار: ج ۸۴، ص ۱۷۲

۶. مَنْ كَانَ عَلَى بَيْنَةٍ مِنْ رَبِّهِ هَانَتْ عَلَيْهِ مَصَائِبُ الدُّنْيَا وَ لَوْ قَرْضَ وَ نَشَرَ

هر که بر طریق خداپرستی محکم و استوار باشد، مصائب دنیا بر وی سبک آید، گر چه تکه تکه شود.
تحف العقول، ص ۵۱۱

۷. التَّوَّاضِعُ أَنْ تُعْطِيَ النَّاسَ مَا تُحِبُّ أَنْ تُعْطَاهُ

فروتنی در آن است که با مردم چنان کنی که دوست داری با تو چنان باشند.

المحجۀ البيضاء، ج ۵، ص ۲۲۵

۸. الْعُقُوقُ يُعَقِّبُ الْقَلَّةَ وَيُؤَدِّي إِلَى الذَّلَّةِ

نارضایتی پدر و مادر، کم توانی را به دنبال دارد و آدمی را به ذلت می کشاند.

مسند الامام الهادی، ص ۳۰۳

۹. إِنَّ اللَّهَ جَعَلَ الدُّنْيَا دَارَ بَلْوَى وَالْآخِرَةَ دَارَ عُقْبَى وَجَعَلَ بَلْوَى الدُّنْيَا لِثَوَابِ الْآخِرَةِ سَبَبًا، وَ ثَوَابَ الْآخِرَةِ مِنْ بَلْوَى الدُّنْيَا عِوَضًا

خداوند دنیا را منزل حوادث ناگوار و آفات، و آخرت را خانه ابدی قرار داده است و بلای دنیا را وسیله به دست آوردن ثواب آخرت قرار داده است و پاداش آخری نتیجه بلاها و حوادث ناگوار دنیاست.

اعلام الدین، ص ۵۱۲

۱۰. مَنْ كَانَتْ لَهُ إِلَى اللَّهِ حَاجَةٌ فَلْيَبْرِزْ قَبْرَ جَدِّي الرِّضَا بِطُوسٍ وَ هُوَ عَلَى غُسْلِ وَ لِيُصَلِّ عِنْدَ رَأْسِهِ رَكَعَتَيْنِ وَلْيَسْأَلِ اللَّهَ حَاجَتَهُ فِي قُنُوتِهِ فَإِنَّهُ

يَسْتَجِيبُ لَهُ مَا لَمْ يَسْأَلْ مَا تَمَامًا أَوْ قَطِيعَةً رَحِمٍ

کسی که از خدا حاجتی را می خواهد؛ قبر جدم حضرت رضا(علیه السلام) را در طوس با غسل، زیارت کند و دو رکعت نماز بالای سرش بخواند و در قنوت نماز، حاجت خویش را طلب نماید در این صورت حوائج وی مستجاب می شود، مگر آن که طلب انجام گناه و یا قطع رحم را کند.

وسائل الشیعه، ج ۱۴، ص ۵۶۹

۱۱. الْحَسَدُ مَا حِقُّ الْحَسَنَاتِ وَالزُّهْمُ جَالِبُ الْمَقْتِ

حسد، کارهای خوب را از بین می برد و دروغ، دشمنی می آورد.

بحار الانوار، ج ۶۹، ص ۲۰۰

۱۲. النَّاسُ فِي الدُّنْيَا بِالْأَمْوَالِ وَ فِي الْآخِرَةِ بِالْأَعْمَالِ

مردم در دنیا با اموالشان و در آخرت با اعمالشان هستند

بحار الانوار، ج ۷۸، ص ۳۶۸

۱۳. مَنْ هَانَتْ عَلَيْهِ نَفْسُهُ فَلَا تَأْمَنَ شَرَّهُ

کسی که ارزش و شخصیت خود را پست شمارد، از شر او آسوده مباش
میزان الحکمه، ج ۳، ص ۴۴

۱۴. مَنْ تَوَاضَعَ فِي الدُّنْيَا لِاخْوَانِهِ فَهُوَ عِنْدَ اللَّهِ مِنَ الصَّادِقِينَ وَ مِنْ شِيعَةِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ حَقًّا

کسی که در معاشرت با برادران دینی خود، تواضع کند، به راستی چنین کسی نزد خدا از صدیقین و از شیعیان علی بن ابی طالب (علیه السلام) خواهد بود.
احتجاج، ج ۱، ص ۴۶۰

۱۵. لَوْ سَلَكَ النَّاسُ وَادِيًا شُعْبًا لَسَلَكَتْ وَادِيَّ رَجُلٍ عَبْدَ اللَّهِ وَحَدَّهُ خَالِصًا

اگر مردم در راههای مختلف حرکت کنند. هر آینه من در مسیر و وادی مردی حرکت خواهم کرد که خدا را به تنهایی خالصانه عبادت می کند.
میزان الحکمه، ج ۳، ص ۶۰

۱۶. أَلْعُجْبُ صَارَفٌ عَنِ طَلَبِ الْعِلْمِ، دَاعٍ إِلَى الْغَمَطِ وَالْجَهْلِ

خودپسندی مانع تحصیل علم است و انسان را بسوی نادانی و خواری می کشاند.
میزان الحکمه، ج ۶، ص ۴۶

۱۷. مَنْ رَضِيَ عَنِ نَفْسِهِ كَثُرَ السَّخِطُونَ عَلَيْهِ

کسی که بر مدعی و از خود راضی باشد؛ بدگویان او زیاد خواهند شد.
بحار الانوار، ج ۱۷، ص ۲۱۵

۱۸. عَلَيْكُمْ بِالْوَرَعِ فَإِنَّهُ الَّذِي نَلِزِمُهُ وَ نُدِينُ اللَّهِ تَعَالَى بِهِ وَ نُرِيدُهُ مِمَّنْ يُوَالِينَا لِاتَّعَبُونَا بِالشَّفَاعَةِ

با ورع و باتقوا باشید که این ورع و تقوا همان دینی است که همواره ما ملازم آن هستیم و پایبند به آن می باشیم و از پیروان خود نیز می خواهیم که چنین باشند. از ما (با عدم رعایت تقوا) شفاعت نخواهید و ما را به زحمت نیندازید.
وسائل الشیعه، ج ۱۵، ص ۲۴۸

۱۹. مَا اسْتَرَحَ ذُو الْحَرِصِ

انسان حریص، آسایش ندارد
مستدرک الوسائل، ج ۱۲، ص ۶۲

۲۰. إِنَّ اللَّهَ بِقَاعِ يُجِبُ أَنْ يُدْعَى فِيهَا فَيَسْتَجِيبَ لِمَنْ دَعَاهُ وَ الْحَيْرُ مِنْهَا
مكان هایی برای خداوند متعال وجود دارد که دوست دارد در آن ها به درگاهش دعا کنند تا به مرحله اجابت برسد و حائر حسین(علیه
السلام) یکی از آن مکان هاست.
تحف العقول ، ص ۴۸۲

۲۱. إِنَّ مَوْضِعَ قَبْرِهِ (أَي الرضا) لَبَقْعَةٌ مِنْ بُقَاعِ الْجَنَّةِ لَا يَزُورُهَا مُؤْمِنٌ إِلَّا أَعْتَقَهُ اللَّهُ تَعَالَى مِنَ النَّارِ وَ أَذْلَهُ دَارَ الْقَرَارِ
به راستی مزار جدم، بقعه ای از بقاع بهشت است که هیچ مؤمنی آنجا را زیارت نمی کند مگر آن که خداوند او را از آتش جهنم نجات می
دهد.
وسائل الشیعه، ج ۱۴، ص ۵۶۹

۲۲. وَاعْلَمُوا أَنَّ النَّفْسَ أَقْبَلَ شَيْءٍ لِمَا أُعْطِيَتْ وَ أَمْنَعَ شَيْءٍ لِمَا مُنِعَتْ
بدانید که نفس آدمی آنچه را که مطابق میل اوست به آسانی می پذیرد و اما چیزهایی که مورد میل و قبول او نیست بسیار سخت می
پذیرد.
بحارالانوار، ج ۷۵، ص ۳۷۱

۲۳. أَذْكَرُ مَصْرَعَكَ بَيْنَ يَدَيِ أَهْلِكَ، وَ لَا طَيِّبٌ يَمْنَعُكَ وَ لَا حَبِيبٌ يَنْفَعُكَ
هنگامه جان داندت در برابر خانواده را به یادآور که نه طیبی می تواند مرگ را از تو دور بگرداند و نه دوستی می تواند تو را یاری نماید.
میزان الحکمه، ج ۱۰، ص ۵۷۹

۲۴. مَنْ أَطَاعَ الْخَالِقَ فَلَمْ يَبَالِ بِسَخَطِ الْمَخْلُوقِينَ وَ مَنْ أَسَخَطَ الْخَالِقَ فَلْيَقِنَنَّ أَنْ يَحِلَّ بِهِ سَخَطُ الْمَخْلُوقِينَ
هر کس از خدا اطاعت کند از خشم مخلوق و مردم نمی ترسد و آنکه خدا را به خشم آورد پروردگار، وی را دچار خشم مخلوق خود می
نماید.
سفینه البحار، ج ۲، ص ۳۴۳

۲۵. أَلشَّاكِرُ أَسْعَدُ بِالشُّكْرِ مِنْهُ بِالنَّعْمَةِ الَّتِي أُوجِبَتِ الشُّكْرَ لَأَنَّ النَّعْمَ مَتَاعٌ وَ الشُّكْرُ نِعْمٌ وَ عَقِبِي
شکرگزاری از نعمت، از خود نعمت بهتر است چون نعمت متاع دنیای فانی است و لکن شکر، نعمت جاودانه آخرت است.
تحف العقول، ص ۴۸۳

۲۶. الْحَسَدُ مَا حَقَّ الْحَسَنَاتِ ، وَ الرَّهْوُ جَالِبُ الْمَقْتِ
حسد موجب نابودی ارزش و ثواب حسنات می گردد و تکبر و خودخواهی جذب کننده دشمنی و عداوت افراد می باشد.
بحارالانوار: ج ۶۹، ص ۱۹۹، ح ۲۷

۲۷. الْعُجْبُ صَارِفٌ عَنِ طَلَبِ الْعِلْمِ دَاعٍ إِلَى الْعَمَطِ وَ الرَّجْهَلِ

عُجْب و خودبینی مانع تحصیل علم خواهد بود و در نتیجه شخص را در پستی و نادانی نگه می دارد.
بحارالأنوار: ج ۶۹ ص ۱۹۹، ح ۲۷

۲۸. الْبُخْلُ أَدَمُ الْأَخْلَاقِ ، وَالطَّمَعُ سَجِيَّةُ سَيِّئَةٍ
بخیل بودن بدترین اخلاق است؛ و نیز طَمَع داشتن خصلتی ناپسند و زشت می باشد.
بحارالأنوار: ج ۶۹ ص ۱۹۹، ح ۲۷

۲۹. تَطَلَّبُ الصَّفَا مِمَّنْ كَدَّرَتْ عَلَيْهِ، وَلَا النَّصِيحَ مِمَّنْ صَرَفَتْ سُوءَ ظَنِّكَ إِلَيْهِ، فَإِنَّمَا قَلْبُ غَيْرِكَ كَقَلْبِكَ لَهُ
از کسی که نسبت به او کدورت و کینه داری، صمیمیت و محبت مجوی. هم چنین از کسی که نسبت به او بدگمان هستی، نصیحت و موعظه طلب نکن، چون دیدگاه و افکار دیگران نسبت به تو همانند قلب خودت نسبت به آنها می باشد.
أعلام الدین: ص ۳۱۲، س ۱۴

۳۰. الْحِكْمَةُ لَا تَنْجَعُ فِي الطَّبَاعِ الْفَاسِدَةِ
حکمت، اثری در دل ها و قلب های فاسد نمی گذارد.
نزهة الناظر و تنبيه خاطر: ص ۱۴۱، ح ۲۳

۳۱. الْهَزْلُ فَكَاهَةُ السُّفَهَاءِ ، وَ صِنَاعَةُ الْجُهَالِ
مسخره کردن و شوخی های - بی مورد - از بی خردی است و کار انسان های نادان می باشد.
بحارالأنوار، ج ۷۵، ص ۳۶۹، ح ۲

۳۲. إِنَّ الْحَرَامَ لَا يَنْمَى وَإِنْ نَمَى لَا يَبَارِكُ لَهُ فِيهِ وَ مَا أَنْفَقَهُ لَمْ يَوْجَرْ عَلَيْهِ وَ مَا حَلَفَهُ كَانَ زَادَهُ إِلَى النَّارِ
به راستی که حرام، افزایش نمی یابد و اگر افزایش یابد، برکتی ندارد و اگر انفاق شود، پاداشی ندارد و اگر بماند، توشه ای به سوی آتش خواهد بود.
کافی، ج ۵، ص ۱۲۵، ح ۷

۳۳. النَّاسُ فِي الدُّنْيَا بِالْأَمْوَالِ وَ فِي الْآخِرَةِ بِالْأَعْمَالِ
اعتبار مردم در دنیا به مال است و در آخرت به عمل.
بحارالأنوار، ج ۷۸، ص ۳۶۸، ح ۳

۳۴. أَمَا إِنَّكَ لَوْ زُرْتَ قَبْرَ عَبْدِ الْعَظِيمِ عِنْدَكُمْ لَكُنْتَ كَمَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ (عليه السلام)
(خطاب به یکی از اهالی ری) بدان که اگر در شهر خودتان قبر عبد العظیم (علیه السلام) را زیارت کنی، همچون کسی هستی که حسین بن علی (علیه السلام) را زیارت کرده باشد.
میزان الحکمه، ح ۷۹۸۴

۳۵. إِنَّ اللَّهَ لَا يُوصَفُ إِلَّا بِمَا وَصَفَ بِهِ نَفْسَهُ، وَ أُنَى يُوصَفُ الَّذِي تُعْجَزُ الْخَوَاسُ أَنْ تُدْرِكَهُ وَ الْآوْهَامُ أَنْ تَنَالَهُ وَ الْخَطَرَاتُ أَنْ تَحُدَّهُ وَ الْأَبْصَارُ عَنِ الْإِحَاطَةِ بِهِ. نَأَى فِي قُرْبِهِ وَ قَرُبٌ فِي نَأْيِهِ
به راستی که خدا، جز بدانچه خودش را وصف کرده، وصف نشود. کجا وصف شود آن که حواس از درکش عاجز است، و تصورات به کنه او
پی نبرد، و در دیده ها ننگنجد؟ او با همه نزدیکی اش دور است و با همه دوری اش نزدیک.
تحف العقول ، ص ۵۱۰

۳۶. الْمَقَادِيرُ تَرِيكٌ مَا لَا يَخْطِرُ بِبَالِكٍ
مقدرات چیزهایی را بر تو نمایان می سازد که به فکرت خطور نکرده است.
مسند الامام الهادی ، ص ۳۰۳

۳۷. الْعِتَابُ مِفْتَاحُ الثَّقَالِ ، وَ الْعِتَابُ خَيْرٌ مِنَ الْحِقْدِ
گلایه کلید گرانباری است ، ولی گلایه بهتر از کینه توزی است.
مسند الامام الهادی ، ص ۳۰۴

۳۸. أَذْكَرُ حَسْرَاتِ التَّفْرِيطِ بِأَخْذِ تَقْدِيمِ الْحَزْمِ
افسوس کوتاهی کارهای گذشته را با تلاش در آینده جبران کنید. تحف العقول ، ص ۵۱۲
مسند الامام الهادی ، ص ۳۰۴

۳۹. الْجَاهِلُ أُسِيرٌ لِسَانِهِ
نادان ، اسیر زبان خویش است.
مسند الامام الهادی ، ص ۳۰۴

۴۰. إِنَّ الظَّالِمَ الخَالِمَ يَكَادُ أَنْ يُعْفَى عَلَى ظَلَمِهِ بِحِلْمِهِ وَ إِنَّ الْمُحِقَّ السَّفِيهَ يَكَادُ أَنْ يُطْفِئَ نُورَ حَقِّهِ بِسَفْهِهِ
ستمکار بردبار، چه بسا که بوسیله حلم و بردباری، از ستمش گذشت شود و چه بسا حق دار نابخرد، که با سفاهت خود ، نور حق خویش را
خاموش کند.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.